

работа за него. Разправя му, че е служилъ дълго време въ английски корабъ, че до преди три месеца е билъ морякъ въ марсилски параходъ. И го моли да запита за него, да го настави на каква и да е работа, пъкъ дори и безъ заплаата.

— Само веднажъ да се махна оттукъ! — вика той. — Тогава всичко ще се нареди. Всичко. Всичко.

Холандскиятъ морякъ го слуша. Смучи лулата си, очуква я по желѣзното перило, нѣколко прашинки пепелъ долитатъ до Богдана. Вдига ржка, показва му да почака и отива навжтре. Богданъ не смѣе нито да се радва, нито да се съмнява. Не смѣе дори и да се обърне, за да види, дали децата и сега му завиждатъ. Той намисля най-кжсия пжтъ оттукъ до квартирата, решава да събере на бърза ржка въ моряшкото си сандъче само долнитѣ си дрехи, а всичко друго да остави тукъ, да го завещае на грижитѣ на градскитѣ молци и плъхове.

Следъ малко морякътъ се връща.

— Hallo! — вика Богданъ, — 'got anything to say? Има ли нѣщо ново?

Съ бързо движение холандскиятъ морякъ хвърля нѣкакъвъ предметъ — една бутилка.

— Catch it!

Моряцитѣ и пристанищнитѣ носачи сж сръчни мжже, нищо не изтърватъ. Бутилката Богданъ ловко улавя и тика въ джеба си. Но отъ холандския параходъ Vandoeng му остава само тя.

IV

Знаеше, че нѣма работа отъ вчера, отъ миналата седмица, отъ миналия месецъ, и все пакъ отъ оня юлски день, когато пристигна тукъ, обикаляше отъ